

Arrest

nr. 136 579 van 19 januari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X, X, X, X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X, X, X, X en X, op 28 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 oktober 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BAERT, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 14 oktober 2014 ten aanzien van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 14 oktober 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van verzoekster tevens de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing, die verzoekster op 15 oktober 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: [S.C.]

[...]

nationaliteit: Sierra Leone

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als [O.A.J.], [...], nationaliteit Nigeria

wordt een inreisverbod voor twee jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.10.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

De minderjarige kinderen - [S.B.], [K.J.M.], [J.A.], [J.A.], [J.I.B.] - volgen de administratieve situatie van hun moeder maar zijn uitgesloten van hierondervermeld inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod twee jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 27.09.2010, aan betrokkene betekend op 04.10.2010.

Er wordt aan betrokkene een termijn van twee jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 08.03.2012.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in haar eerste twee middelen, die samen kunnen worden behandeld, de schending aan van de artikelen 62, 74/11, 74/13 en 74/17 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 22 en 22bis van de Grondwet, van artikel 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van de artikelen 5, 6 en 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht, van het evenredigheidsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht, van het beginsel van behoorlijk bestuur, van het billijkheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“4.1.1.

De bestreden beslissing waarbij aan de verzoekende partij een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd, strookt niet met de hierboven vermelde wettelijke bepalingen.

De bestreden beslissing verwijst louter naar het bestaan van een reeds eerder afgeleverd bevel om het grond gebied te verlaten en het feit dat de verzoekende partij “nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 08.03.2012.”, doch verder wordt er geen rekening gehouden met de feitelijkheden eigen aan het dossier. Nochtans volgt uit art. 74/11 Vw. dat de verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft en aldus omstandig dient te motiveren.

Wat betreft het inreisverbod op zich dient gewezen te worden op art. 74/11 van de Vreemdelingenwet. Zijn § 1, eerste en tweede lid bepaalt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd (...).”

Uit deze wetsbepaling blijkt dat een inreisverbod kan opgelegd worden indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Dit inreisverbod kan maximum 3 jaar bedragen. Hieruit vloeit voort dat het inreisverbod dus kan gaan van 1 dag tot 3 jaar, bovendien dient daarnaast rekening te worden gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

De verwerende partij dient dus rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Het is aldus de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partijen met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met art. 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijk normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl. St. Kamer, 2011 – 2012, nr. 53K1825/001, 23).

Indien de verwerende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag zou hebben gelegd dan zou zij hebben kunnen vaststellen dat de bestreden beslissing geenszins rekening houdt met de individuele omstandigheden eigen aan dit dossier waarop internationale bepalingen van toepassing zijn. Dit geldt des te meer, nu een schending van artikel 8 E.V.R.M. meer dan reëel is.

In wezen wordt dan ook artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet geschonden.

4.1.2.

De verwerende partij moet dus staven waarom zij een inreisverbod oplegt van twee jaar en waarom geen lager inreisverbod werd opgelegd. De verwerende partij bezit immers de mogelijkheid om bijvoorbeeld een inreisverbod van 1 dag op te leggen, nu de toepasselijke wetsbepaling duidelijk stelt dat het om een maximum van drie jaar gaat. Bijgevolg is er dus automatisch ook een minimum waarbij de verwerende partij makkelijk een lager inreisverbod kan opleggen.

De verwerende partij heeft geenszins hieraan voldaan. Het opleggen van het inreisverbod werd slechts zeer summier gemotiveerd, er gebeurde zelfs geen enkele verwijzing naar de feiten:

“(...)daar betrokkene, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag op grond van 9bis ingediend op 08.03.2012.” (stuk 1).

De verwerende partij heeft ontegensprekelijk een discretionaire bevoegdheid als het gaat over het opleggen van het inreisverbod en de termijn ervan. Het bovenstaande wetsartikel wijst er vervolgens op

dat een afweging geval per geval dient te gebeuren. Immers, het kan goed en wel zijn dat een betrokkene door overmacht niet naar haar land van herkomst is kunnen terugkeren.

Er wordt op geen enkel moment rekening gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan de verzoekende partij, noch werd zelfs ook maar een verwijzing naar de feiten gemaakt.

De verzoekende partij verkeert duidelijk in een prangende humanitaire situatie. Ingevolge de familiale situatie waarin verzoekster zich bevindt, is een terugkeer naar haar thuisland ten zeerste af te raden. Dit wordt hieronder verder uiteengezet.

Elke motivering en verwijzing naar de feiten eigen aan de zaak ontbreekt in de bestreden beslissing (stuk 1). De formele motiveringsverplichting is geschonden.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft herhaaldelijk bevestigd dat een inreisverbod dient te worden beoordeeld aan de hand van de persoonlijke elementen in het dossier en dat moet verantwoord worden waarom een bepaalde termijn wordt opgelegd (RvV, nr. 98 002, 27 februari 2013, RvV 93942, 19 december 2012, RvV 92111, 27 november 2012 en RvV, nr. 108 303, 19 augustus 2013).

Gelet op de familiale situatie van verzoekster is de mogelijkheid om terug te keren er niet. Bovendien is de verwerende partij verplicht om artikel 74/13 j. 74/17 Vw. wel degelijk toe te passen. Dit volgt eveneens uit artikel 5 van de Terugkeerrichtlijnen die België diende om te zetten in interne wetgeving:

“Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;*
  - b) het familie- en gezinsleven;*
  - c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land,*
- en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement.”*

Een schending van het artikel 8 van het E.V.R.M. is in casu, gelet op verzoekster haar familiale situatie, meer dan reëel te noemen. Bijgevolg is eveneens de materiële motiveringsplicht geschonden.

De bestreden beslissing is meer dan in wanverhouding met het beoogde doel. De bestreden beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel alsook het billijkheid – en redelijkheidsbeginsel.

De bestreden beslissing dd. 14 oktober 2014 (kennisgeving 15 oktober 2014) betekend aan de verzoekende partij vertoont diverse lacunes, en dient geschorst en vernietigd te worden.

4.2.1.

Door het nemen van de bestreden beslissing van 14 oktober 2014, kennisgeving 15 oktober 2014, beging de verwerende partij een manifeste overtreding van de bovenstaande artikelen.

Zoals in het eerste middel uiteengezet werd, rust op de verwerende partij de plicht om bij elke zaak rekening te houden met de omstandigheden eigen aan die specifieke zaak. In casu gebeurde geen dergelijk onderzoek waardoor elke motivering met betrekking tot de specifieke kenmerken van de zaak ontbreekt.

Reeds bij het lezen van de feiten kan opgemerkt worden dat verzoekster zich al geruime tijd op het Belgisch grondgebied bevindt, al meer dan 10 jaar! Zij vertrok op dertienjarige leeftijd uit haar thuisland, Sierra Leone, waardoor zij ontegensprekelijk elke band met dit land verloren heeft.

Gedurende haar lange verblijf op Belgische bodem had zij verschillende malen een liefdesrelatie. Ondertussen heeft zij reeds vijf kinderen gekregen, geboren in België/Nederland. Deze kindjes hebben geen enkele band met het thuisland van verzoekster nu zij in België zijn opgegroeid.

Wanneer verzoekster zal teruggestuurd worden naar het land van herkomst zal dit zonder meer een schending van artikel 8 E.V.R.M. uitmaken. Dit artikel stelt namelijk het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verwerende partij gaat voorbij aan de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak en het is niet duidelijk in de bestreden beslissing op welke manier met deze omstandigheden wordt rekening gehouden. De verwerende partij had de plicht in de bestreden beslissing een analyse te maken waarom, rekening houdende met de persoonlijke omstandigheden, een inreisverbod van twee jaar moest worden opgelegd.

Art. 74/13 Vw. stelt de objectieve verplichting in om rekening te houden met de in dit artikel vermelde omstandigheden, gezien het hier om een verplichting gaat die de wet oplegt en dit ter omzetting van art. 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG.

“bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijnen houden de lidstaten rekening met:

a) Het belang van het kind;

b) Het familie – en gezinsleven;

c) De gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non – refoulement.”

(artikel 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG).

Gezien overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet hogere rechtsnormen dienen gerespecteerd te worden en artikel 74/13 de verplichting aan de verwerende partij oplegt rekening te houden met persoonlijke omstandigheden, dient dit uit de bestreden beslissing te blijven, quod non.

Een loutere verwijzing naar het feit dat de verzoekende partij geen gevolg zou hebben gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, volstaat niet, nu uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zelf j. de motiveringsverplichting volgt dat dergelijke motieven dienen te worden uiteengezet in de bestreden beslissing. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt immers die verplichting op, specifiek ten aanzien van verwijderingsbeslissingen.

De motiveringsverplichting moet de verzoekende partij immers in een mogelijkheid stellen te kunnen toetsen of de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel. Dit is in casu zeker niet het geval.

Reeds meermaals werd in de rechtspraak bevestigd dat bij het beoordelen van een verwijderingsmaatregel, het familiaal leven van de vreemdeling moet worden geëerbiedigd (R.v.St. 24 maart 2000, Rev.dr.étr. 2000, 44; R.v.St. 1 juni 1999, J.L.M.B. 2000, 961; R.v.St. 29 mei 1998, A.P.M. 1998, 100).

Het recht op een privé-leven zoals voorzien in artikel 8 E.V.R.M. doet in hoofde van de Staat een middelenverbintenis ontstaan. De Staat ter zake dient zodanig te handelen dat betrokkenen een normaal privé-leven kunnen leiden en in het kader van dit familiaal en/of privé-leven duurzame en daadwerkelijke relaties kunnen opbouwen (F. SUDRE, ‘Droit international et européen des droits de l’homme’, Press Univesitaire de France, Paris, 1999, 258).

Een terugkeer naar Sierra Leone zou betekenen dat verzoekster en haar minderjarige kinderen hun reeds opgebouwde leven in België abrupt zou beëindigd worden. Dat dit een inmenging in het privé leven van verzoekster inhoudt, kan niet ontkend worden.

Het is met andere woorden vaststaand dat de situatie waarin verzoekster zich bevindt, beschermd wordt door artikel 8 E.V.R.M. en dat de inmenging van de verwerende partij een niet gerechtvaardigde inmenging is in dit recht. De Raad van State heeft immers reeds in het verleden geoordeeld dat artikel 8 E.V.R.M. als hogere norm boven de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (de vreemdelingenwet) staat. Het recht op gezinsleven en eerbied voor het privaatleven zijn fundamenteel en kunnen slechts worden aangetast met een oog op beperkend door het E.V.R.M. opgesomde doeleinden. De toepassing

van de Vreemdelingenwet moet dan ook aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. getoetst worden.

De verdragsbepaling van artikel 8 E.V.R.M. heeft immers directe werking en primeert als hogere norm op de Vreemdelingenwet. Wanneer de schending van artikel 8 E.V.R.M. wordt opgeworpen, moet dus ook worden onderzocht of de toepassing van de Vreemdelingenwet in het licht daarvan "rechtmatig" is gebeurd (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749). Er is bijgevolg wel degelijk sprake van een schending van artikel 8 E.V.R.M. nu er in de bestreden beslissing niet werd nagegaan of aan de voorwaarden van artikel 8 E.V.R.M. is voldaan met betrekking tot de inmenging van het openbaar gezag in het gezinsleven van de verzoekende partij (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749).

Ook de belangen van de kinderen worden door de mogelijke terugzending naar Sierra Leone ernstige geschonden. Dat deze rechten beschermd moeten worden, mag niet vergeten worden.

Zij mogen, overeenkomstig art. 9 IVRK, niet tegen hun wil in van hun ouders worden gescheiden. Art. 9 IVRK j. 22bis GW vindt op heden uitwerking in art. 74/13 Vw. Dit artikel stelt dan ook dat steeds met het belang van het kind moet rekening gehouden worden. Ook deze afweging werd door de verwerende partij in casu niet doorgevoerd.

Door te opteren voor de meest ingrijpende maatregel in het leven van de kinderen terwijl een minder ingrijpende optie openstaat, maakt de verwerende partij wel degelijk een ongeoorloofde inmenging, minstens schendt haar beslissing het proportionaliteitsbeginsel.

De plicht die de verwerende partij heeft blijkt eveneens uit artikel 22bis van de Grondwet:

"het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat."

Daarnaast zullen de vier oudste kinderen hier hun schoolloopbaan moeten stopzetten en verliezen daardoor talrijke relaties met schoolvrienden. Dit zal een negatieve weerslag hebben op de ontwikkeling van de kinderen.

Daarnaast zullen zij ook gescheiden worden van één van hun ouders aangezien de vaders van de minderjarige kinderen in België/Nederland zullen achterblijven.

De vader van de jongste kinderen is de heer [B.J.] en heeft een tijdelijke verblijfstitel in Nederland, geldig tot 15 juni 2018 (stuk 5). De heer [J.] kan Nederland omwille van enerzijds de tijdelijke verblijfstitel alsook zijn opgebouwde zekerheden in het land, werk etc., niet verlaten. Bij een terugkeer naar Sierra Leone zullen de kinderen van hun vader gescheiden worden wat voor alle betrokken partijen tot hartverscheurende gevolgen zal leiden.

Tevens wijst de verzoekende partij op artikel 9 van het Verdrag van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind (B.S. 17 januari 1992), dat stelt : "De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil (...)".

De werkmethode die de verwerende partij in casu heeft toegepast, schendt het principe van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht. Het kan niet dat het gezin van de verzoekende partij op een helling komt te staan. De hierboven vermelde rechtsregels worden zonder meer geschonden. De bestreden beslissing is immers in strijd met de internationale verdragsbepalingen, waaronder artikel 8 E.V.R.M.

4.2.2.

Gelet op de bijzondere omstandigheden van deze zaak moet ook gekeken worden naar uitspraken van enerzijds het vredegerecht te Oostende en anderzijds de rechtbank van eerste aanleg te Brugge. Omwille van deze uitspraken is een terugzending naar het land van herkomst van verzoekster allermindst aan te raden. Het zou namelijk betekenen dat zij de huidige, gunstige regelingen betreffende haar kinderen zou verliezen.

Een eerste uitspraak waarmee rekening dient gehouden te worden in het kader van dit beroep tegen het inreisverbod van twee jaar is de uitspraak van het vredegerecht van het 2de kanton te Oostende dd 28 november 2013 (stuk 3).

Het vonnis van 28 november 2013 bevat de beslissing tot toekenning van een onderhouds- en opvoedingsbijdrage van 90 EUR per maand aan verzoekster. Deze onderhouds- en opvoedingsbijdrage moet betaald worden door de heer [K.F.], een man van Liberiaanse origine die zich op heden op het Belgisch grondgebied bevindt. De heer [K.] is de vader van het tweede kindje van verzoekster, namelijk [J.M.K.].

Verzoekster terugsturen naar haar land van herkomst, een land waar zij al meer dan tien jaar geen banden meer heeft, zou met andere woorden betekenen dat zij dit door de rechtbank toegekende voordeel zou verliezen. Gezien de familiale situatie van verzoekster zal het verliezen van deze bijdrage haar financieel in een slechtere positie brengen wat zware gevolgen met zich mee kan dragen.

Daarnaast moet gewezen worden op het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, sectie familie- en jeugdrechtbank, zesde kamer van 23 september 2014 (stuk 4).

Dit vonnis bevestigde een mondeling akkoord dat tussen de heer [B.J.] en verzoekster werd vastgelegd op 29 juli 2014 en op 14 augustus 2014 ter griffie bij de betrokken rechtbank werd neergelegd.

In dit mondeling akkoord werd vastgelegd dat de beide ouders het gezamenlijk ouderlijk gezag over de kinderen [B.J.], [A.J.] en [I.B.J.] hebben en dat zij hun hoofdverblijfplaats bij de moeder houden, en aldaar worden ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand.

Voorts zal de heer [B.J.] om de veertien dagen één weekend een omgang hebben met de kinderen. Dit recht van omgang zal doorgaan in het huis waar de kinderen bij verzoekster woont, de heer [J.] zal met andere woorden vanuit Nederland naar hier komen om zijn kinderen te zien. Tot slot werd ook een regeling betreffende de kosten in het mondeling akkoord opgenomen (stuk 4).

Dit vonnis strekt dan ook tot het voordeel van de minderjarige kinderen aangezien hierdoor een regeling betreffende onder andere de omgang met hun vader werd bekomen.

Ook voor verzoekster strekt dit vonnis tot voordeel aangezien zij door de homologatie van het mondeling akkoord met de heer [J.] een vaststaande regeling heeft kunnen treffen aangaande haar minderjarige kinderen.

Verzoekster terugsturen naar Sierra Leone zal er logischerwijs voor zorgen dat ook dit vonnis niet verder kan uitgevoerd worden.

Nogmaals moet gewezen worden op de nadelige effecten van het inreisverbod van twee jaar.

De kinderen zullen hierdoor van hun vader gescheiden worden. Niet ontkend kan worden dat dit een regelrechte inbreuk op de belangen van de kinderen uitmaakt. Daarnaast zal verzoekster de bij vonnis vastgestelde voordelen verliezen. Hierdoor zal zij zich in een financieel nadelige situatie terechtkomen nu zij als alleenstaande moeder volledig zelfstandig voor de kinderen zal moeten zorgen.

4.2.3.

Op grond van de voorgaande uiteenzetting kan niet betwist worden dat de verwerende partij haar plicht tot zorgvuldigheid geschonden heeft.

Het is duidelijk dat de verwerende partij bij haar onderzoek voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing tot oplegging van een inreisverbod van twee jaar geen rekening heeft gehouden met de omstandigheden eigen aan de zaak. Er kan niet ontkend worden dat de bestreden beslissing verzoekster in haar belangen schaadt.

Wanneer de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel had gerespecteerd zou er een afdoende motivering moeten aanwezig zijn waarom juist een inreisverbod van twee jaar werd toegekend. De motivering "Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 27.09.2010, aan betrokkene betekend op 04.10.2010." kan niet als afdoende motivering voor de toekenning van het inreisverbod gezien worden.

In dit kader kan ook gewezen worden op het volgende woordgebruik "Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 08.03.2012." (stuk 1). Een grondig onderzoek van de feitelijke omstandigheden zou aan verwerende partij moeten duidelijk gemaakt hebben dat zij met een

vrouwelijke verzoeker te maken hebben. Met andere woorden roept het gebruik van het woord 'hij' tevens vragen op bij het voorafgaandelijk onderzoek dat al dan niet door de verwerende partij werd uitgevoerd.

Om deze redenen moet beslist worden dat de verwerende partij een manifeste inbreuk op de op haar rustende motiverings- en zorgvuldigheidsplicht beging.

Daarnaast zal de terugkeer naar Sierra Leone ontegensprekelijk tot een schending van artikel 8 E.V.R.M. leiden. In het licht van de belangen van het kind en het belang van het familieleven dient er een gevolg te worden gegeven aan dit verzoek tot schorsing en nietigverklaring van het inreisverbod van twee jaar dd. 14 oktober 2014, kennisgeving 15 oktober 2014."

3.1.2.1. De Raad merkt op dat de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Verweerder heeft immers duidelijk aangegeven op welke juridische basis en op grond van welke feitelijke gegevens werd beslist om over te gaan tot het opleggen van een inreisverbod en waarom er werd geopteerd voor een inreisverbod dat twee jaar geldt. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden vastgesteld.

3.1.2.2. Verzoekster kan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat verweerder bij het bepalen van de geldigheidsduur van het inreisverbod dat haar werd opgelegd geen rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan haar dossier en derhalve de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet heeft miskend. Verweerder heeft namelijk duidelijk gesteld dat wordt geopteerd voor een inreisverbod dat twee jaar geldt omdat verzoekster nadat haar een bevel om het grondgebied te verlaten was betekend geen initiatieven nam om vrijwillig het Belgisch grondgebied te verlaten. De Raad merkt in dit verband op dat verweerder, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, vermag rekening te houden met het feit dat het niet uitvoeren van een eerder betekende verwijderingsmaatregel niet het gevolg is van een laattijdig handelen, maar voortvloeit uit de manifeste onwil van een vreemdeling om een in het verleden overeenkomstig de wet genomen verwijderingsmaatregel te respecteren. Het maken van een onderscheid tussen deze twee situaties is niet onlogisch of onredelijk. Dit te meer omdat artikel 74/11, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het inreisverbod in werking treedt de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend. Verweerder kan in aanmerking nemen dat een vreemdeling die geen enkele bereidheid toont om gevolg te geven aan een verwijderingsmaatregel, manu militari uit het Rijk zal dienen te worden verwijderd wat enige tijd in beslag kan nemen, zodat het inreisverbod pas later zijn volle uitwerking zal kennen dan in het geval waarbij een vreemdeling weliswaar de hem toegekende termijn om het land te verlaten niet respecteerde, doch wel aantoonde dat hij reeds bezig was om een vertrek op korte termijn te verwezenlijken. Verzoekster lijkt ook uit het oog te verliezen dat verweerder uitdrukkelijk heeft aangegeven dat het inreisverbod niet van toepassing is op haar minderjarige kinderen en deze dus de mogelijkheid behouden hun respectieve vaders in de Schengenstaten te bezoeken of te vervoegen indien zij dit wensen. Er blijkt dan ook niet dat verweerder aan de specifieke familiale situatie van verzoekster – een vrouw die kinderen heeft met verschillende mannen met wie zij niet samenwoont –, in de mate dat deze relevant was, voorbijging. Verzoekster maakt met haar uiteenzetting geenszins aannemelijk dat verweerder enig dienstig gegeven buiten beschouwing heeft gelaten.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.2.3. Verzoekster houdt voor dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing heeft nagelaten de bepalingen van de artikelen 74/13 en 74/17 van de Vreemdelingenwet te respecteren. Voormelde wetsartikelen leggen verweerder een aantal verplichtingen op bij het nemen van een

verwijderingsmaatregel. De bestreden beslissing is evenwel geen verwijderingsmaatregel, doch een inreisverbod, zodat verzoekster in voorliggende zaak niet nuttig naar de verplichtingen die voortvloeien uit de artikelen 74/13 en 74/17 van de Vreemdelingenwet, waarin bovendien geen bijkomende formele motiveringsverplichting kan worden gelezen, kan verwijzen.

3.1.2.4. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 5, 6 en 11 van de richtlijn 2008/115/EG moet worden gesteld dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van deze richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekster toont dit echter niet aan. Zij kan de schending van de bepalingen van deze richtlijn dan ook niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

Ten overvloede dient tevens te worden gesteld dat verzoeksters betoog als zou verweerder alvorens over te gaan tot het nemen van de verwijderingsmaatregel van 14 oktober 2014 waar de bestreden beslissing mee gepaard gaat geen rekening zou hebben gehouden met de belangen van haar kinderen, haar familie- en gezinsleven en haar gezondheidstoestand feitelijke grondslag mist. Uit een nota in het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt immers dat hij wel degelijk aandacht besteedde aan deze gegevens.

3.1.2.5. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet allereerst worden gesteld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat verweerder door het nemen van de bestreden beslissing enig bestaand gezinsleven in het gedrang brengt.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt daarenboven dat verzoekster een gezin vormt met haar vijf kinderen en dat geen van deze gezinsleden tot een verblijf in het Rijk is toegelaten of gemachtigd, zodat niet kan worden ingezien hoe de bestreden beslissing het recht op een gezinsleven van verzoekster zou kunnen aantasten. Verzoeksters uiteenzetting dat de vader van een aantal van haar kinderen in Nederland woont, dat hij zijn kinderen om de twee weken bezoekt en dat van deze man niet kan worden verwacht dat hij haar in Sierra Leone of elders vervoegt leidt ook niet tot de conclusie dat verweerder door de bestreden beslissing te nemen enig bestaand gezinsleven in België miskent. De Raad moet ook benadrukken dat uit artikel 8 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat wanneer de in het buitenland verblijvende vader van kinderen omgang wenst te hebben met deze kinderen de moeder van deze kinderen tot een verblijf in een buurland van het land van (tijdelijk) verblijf van de vader dient te worden toegelaten.

Verzoekster betoogt van oordeel te zijn dat de bestreden beslissing moet worden aanzien als een maatregel die een miskening inhoudt van het recht om haar privéleven geëerbiedigd te zien. In dit verband verwijst zij naar haar langdurige aanwezigheid op het Belgische grondgebied en het feit dat haar kinderen dreigen hun schoolloopbaan te moeten stopzetten, hun relatie met schoolvrienden zal teloor te gaan en zij zullen worden gescheiden van hun respectievelijke vaders die in België en Nederland verblijven. Allereerst moet worden herhaald dat de bestreden beslissing op zich geen betrekking heeft op verzoeksters kinderen en deze kinderen niet verhindert om vrienden of verwanten in de Schengenstaten te bezoeken. In de veronderstelling dat verzoeksters kinderen verzoekster zullen vervoegen in haar land van herkomst en de facto, ingevolge het inreisverbod dat geldt voor verzoekster en hun leeftijd, niet alleen naar de Schengenstaten zullen kunnen reizen moet daarnaast worden gesteld dat niet blijkt dat verzoeksters kinderen in dat land niet de mogelijkheid zullen hebben om via de moderne communicatietechnieken contacten te onderhouden met vrienden en kennissen in België. Uit geen enkel stuk blijkt voorts dat verzoeksters kinderen geen onderwijs zullen kunnen volgen in het land van herkomst van hun ouders. Er dient daarenboven op te worden gewezen dat de kinderen van verzoekster nog jong zijn en zich in beginsel nog gemakkelijk kunnen aanpassen aan een nieuwe leefomgeving (cf. EHRM 12 juli 2012, nr. 54.131/10, Bajsultanov/Oostenrijk). Voorts moet worden benadrukt dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de vader van één van verzoeksters kinderen niet langer zou gehouden zijn om een onderhouds- en opvoedingsbijdrage te betalen of dat afbreuk wordt gedaan aan het akkoord dat verzoekster met de vader van haar andere kinderen heeft om samen het gezamenlijk gezag over de kinderen uit te oefenen, om bepaalde kosten te dragen en om de hoofdverblijfplaats van deze kinderen hun bij hun moeder te laten. De bestreden beslissing verhindert verzoekster en de in het buitenland verblijvende vader van een aantal van haar kinderen ook niet om

een omgangsregeling die rekening houdt met het gegeven dat haar kinderen niet over een verblijfsrecht in België beschikken te voorzien.

Met betrekking tot verzoeksters standpunt dat zij haar land van herkomst op jonge leeftijd verliet en zij reeds geruime tijd in België is moet worden opgemerkt dat zij niet tot een verblijf van meer dan drie maanden is gemachtigd of toegelaten en de bestreden beslissing dus geen beëindiging inhoudt van een bestaand verblijfsrecht. Verzoekster, die slechts in het Rijk kon verblijven in het kader van de door haar ingestelde procedures, wist ook of behoorde te weten dat indien haar asiel- en verblijfsaanvragen werden afgewezen zij het grondgebied zou dienen te verlaten. Uit artikel 8 van het EVRM kan trouwens geen algemene verplichting voor een Staat afgeleid worden om de keuze van de verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). In deze omstandigheden kan niet worden besloten dat wanneer het privéleven dat verzoekster in België heeft opgebouwd wordt afgewogen tegen het belang van de overheid dat gediend is met een rigoureuze toepassing van de verblijfswetgeving ter bescherming van de openbare orde er kan worden besloten dat de bestreden beslissing een disproportionele inmenging uitmaakt in haar privéleven (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi/Verenigd Koninkrijk).

De Raad wijst er voorts op dat artikel 8 van het EVRM zelf verweerder geen motiveringsverplichting oplegt en deze verdragsbepaling ook niet bepaalt dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

3.1.2.6. Artikel 22 van de Grondwet biedt een zelfde inhoudelijke bescherming als artikel 8 van het EVRM. Uit de parlementaire voorbereiding van artikel 22 van de Grondwet blijkt immers dat de grondwetgever “een zo groot mogelijke concordantie (heeft) nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden” (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Nu geen schending van artikel 8 van het EVRM kan worden vastgesteld kan dus ook niet worden besloten dat artikel 22 van de Grondwet werd geschonden.

3.1.2.7. Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoekster voert weliswaar de schending aan van artikel 8 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat zij geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maakt.

3.1.2.8. Artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 22bis van de Grondwet omvatten voorts algemene bepalingen die op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere uitwerking of precisering ervan nodig is. Deze bepalingen hebben dan ook geen directe werking en de schending ervan kan dan ook niet dienstig worden ingeroepen (cf. RvS 27 december 2013, nr. 225.957).

In zoverre verzoekster betoogt dat voormelde bepalingen werden geconcretiseerd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan het volstaan te herhalen dat deze wetsbepaling van toepassing is bij het nemen van een verwijderingsmaatregel en dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is.

3.1.2.9. De uiteenzetting van verzoekster laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.1.2.10. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheids- of proportionaliteitsbeginsel werden geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.2.11. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een

correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het gegeven dat verzoekster in de bestreden beslissing één maal wordt aangeduid met “hij” – waarbij “hij” verwijst naar het woord “betrokkene” – laat ook niet toe te concluderen dat er sprake is van een onzorgvuldige besluitvorming.

3.1.2.12. De beschouwingen van verzoekster laten evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

3.1.2.13. De Raad moet verder benadrukken dat hij enkel de rechtmatigheid van de hem voorgelegde beslissing kan toetsen en het hem niet toekomt te beoordelen of een administratieve beslissing billijk is (cf. RvS 15 december 2008, nr. 188.772).

De eerste twee middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3.2.1. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 13 van het EVRM, van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten) en van de motiveringsplicht.

Zij stelt het volgende:

“Tegen het inreisverbod dd. 14 oktober 2014 (kennisgeving 15 oktober 2014) alsook tegen een bevel om het grondgebied te verlaten staat uitsluitend een annulatieberoep open (en dus in beginsel ook een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gezien artikel 39/82 van Vreemdelingenwet) bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze beroepen zijn evenwel niet opschortend.

Hoewel de verzoekende partij gegronde middelen inroept, hebben de openstaande beroepsmogelijkheden, tot gevolg dat de verzoekende partij zal teruggestuurd worden naar Sierra Leone, zonder dat de middelen effectief onderzocht zullen worden door de nationale rechter (alvorens een schorsing te bekomen in het kader van een procedure “uiterst dringende noodzakelijkheid” is het immers noodzakelijke dat er “ernstige middelen” worden aangevoerd – zie hierna).

Bijgevolg voldoet huidige procedure niet aan de voorwaarden van artikel 13 van het E.V.R.M. en artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Immers, overeenkomstig artikel 13 E.V.R.M. dient “een ieder wiens rechten of vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie”.

Artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bepaalt verder:

“eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheden zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voorzover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.”

Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens moet het beroep dat openstaat voor de personen die een schending van artikel 3 E.V.R.M. aanklagen, een “aandachtige”, “volledige” en “strikte” controle mogelijk maken van de situatie van de

verzoeker door het bevoegde orgaan (E.H.R.M. 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh – Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107).

Bijgevolg moet, op grond van een gecombineerde lezing van de artikelen 8 en 13 E.V.R.M., een beroep, om daadwerkelijk te zijn, voldoen aan de volgende drie cumulatieve voorwaarden: het moet van rechtswege schorsend zijn, het moet een volledig onderzoek ex nunc van de aangevoerde grieven mogelijk maken en het moet in de praktijk toegankelijk zijn.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens definieert het daadwerkelijk rechtsmiddel in die context in die zin, m.n. dat het een automatische schorsing van de in het geding zijnde maatregel veronderstelt, alsook een volledig onderzoek ex nunc van de verdedigbare grieven.

Zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens veronderstelt het bij artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens gewaarborgde recht op daadwerkelijke rechtshulp dat de persoon die een verdedigbare grief aanvoert, die is afgeleid uit de schending van artikel 8 van het hetzelfde Verdrag (zie tweede middel), toegang hebben tot een rechtscollege dat bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en om het gepaste herstel te bieden.

De verzoekende partij herinnert in die zin ook aan een recent arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarbij bovenstaande principes werden bevestigd aangaande de mogelijkheden in het interne Belgische recht omtrent het annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het Hof is van mening dat het gebrek aan schorsend effect gedurende de annulatieprocedure niet kan worden gecompenseerd door het feit dat om daadwerkelijk een schorsend en volledig onderzoek van zijn beroep te kunnen krijgen, de verzoekende partij mogelijks tot drie verschillende beroepen moet instellen.

Dit gelet op het feit dat de vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid slechts in aanmerking wordt genomen indien aan drie cumulatieve voorwaarden is voldaan, waarbij overeenkomstig de geldende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan één van deze voorwaarden slechts is voldaan wanneer een verwijderingsmaatregel imminent wordt.

“§103. Selon la Cour, si une telle construction peut en théorie se révéler efficace, en pratique, elle est difficilement opérationnelle et est trop complexe pour remplir les exigences découlant de l'article 13 combiné avec l'article 3 de disponibilité et d'accessibilité des recours en droit comme en pratique (...). Elle note en outre que si, dans l'hypothèse précitée (voir paragraphe 102 in fine), l'étranger ne retire pas son recours en annulation initial et ne le réintroduit pas, cette fois accompagné d'une demande de suspension ordinaire, le système préconisé par le Gouvernement peut mener à des situations dans lesquelles l'étranger n'est en fait protégé par un recours à effet suspensif ni durant la procédure contre l'ordre d'expulsion ni face à l'imminence d'un éloignement. C'est cette situation qui s'est produite en l'espèce, alors même que la requérante était conseillée par un avocat spécialisé. Eu égard à l'importance du droit protégé par l'article 3 et au caractère irréversible d'un éloignement, une telle situation est incompatible avec les exigences desdites dispositions de la Convention (...)

§105. La Cour n'estime pas nécessaire de se prononcer sur la possibilité qu'avait la requérante de saisir le juge judiciaire des référés (...). Il lui suffit de constater que ce recours n'est pas non plus suspensif de plein droit de l'exécution de la mesure d'éloignement et qu'il ne remplit donc pas non plus les exigences requises par l'article 13 de la Convention combiné avec l'article 3 (...)

“§106. Au vu de l'analyse du système belge qui précède, la Cour conclut que la requérante n'a pas disposé d'un recours effectif, dans le sens d'un recours à la fois suspensif de plein droit et permettant un examen effectif des moyens tirés de la violation de l'article 3 de la Convention. Il y a donc eu violation de l'article 13 combiné avec l'article 3 de la Convention. Il y a donc eu violation de l'article 13 combiné avec l'article 3 de la Convention. »

(EHRM, Josef v. Belgium, no. 70055/10 dd. 27 février 2014)

In casu gaat het hier over een vrouw met vijf minderjarige kinderen, die na een jarenlang verblijf op het Belgische grondgebied geconfronteerd worden met een inreisverbod van 2 jaar. Daarnaast worden verzoekster geconfronteerd met een prangende humanitaire situatie. Echter, het gebrek aan een effectief rechtsmiddel staat de toetsing aan de huidige situatie in de weg in het kader van huidige procedure.

Het feit dat een annulatieberoep kan worden aangevuld met een beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid impliceert geen daadwerkelijk rechtsmiddel. Immers, bij een beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid hangt de schorsende werking af van een aantal verschillende voorwaarden, waaronder het feit dat men de uiterst dringende noodzakelijkheid kan aantonen, wat in de praktijk slechts aanvaard wordt wanneer de verzoeker wordt gevangengehouden met het oog op zijn uitzetting. Een andere criteria waaraan het beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te voldoen is het "ernstig te herstellen nadeel".

Steeds worden verzoekschriften bij uiterst dringende noodzakelijkheid afgewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stellende dat er niet voldaan is aan het bewijs van het moeilijk te herstellen nadeel, gezien de betrokkene niet kan bewijzen dat de "wantoestanden" die in de internationale rapporten beschreven staan ook op hem betrekking zullen hebben.

Het bewijs van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel gaat niet over de beoordeling ten gronde van de aangevoerde middelen in het verzoekschrift, maar enkel over de controle of deze ernstig zijn en of de uitvoering van de maatregel alvorens een uitspraak te hebben over de nietigverklaringsprocedure een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partijen teweeg brengt.

De beroepsmogelijkheid die op heden bestaat, namelijk het annulatieberoep, is geen daadwerkelijk rechtsmiddel, hetgeen ook werd bevestigd in het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak Josef v. Belgium. Bijgevolg wordt artikel 13 E.V.R.M. geschonden.

Betreffende de praktische toegankelijkheid van de beroepen dient er bovendien op gewezen te worden dat, om een schorsende werking en een volledig onderzoek van zijn beroep te verkrijgen, de betrokkene mogelijk tot drie verschillende beroepen moet instellen, wat op zijn minst duidelijk complexer is dan wanneer hij zich had kunnen beperken tot slechts één schorsende procedure van rechtswege en met volle rechtsmacht.

In casu is het ook noodzakelijk te wijzen op een recent arrest van het Grondwettelijk Hof van 16 januari 2014 (nr. 1/2014). Hoewel het Hof hier oordeelde over de daadwerkelijkheid van het beroep inzake beslissingen die werden genomen op grond van artikel 57/6/1 inzake asielaanvragen die worden ingediend door een onderdaan van een "veilig land" van herkomst of van een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, blijkt duidelijk dat de verzoekende partij zich in een parallele juridische situatie bevindt en geen adequaat rechtsmiddel heeft.

In haar arrest dd. 16 januari 2014 (nr. 1/2014) maakt het Grondwettelijk Hof onder meer volgende overwegingen:

B.4.1. Het enige middel is met name afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna : het Handvest) en met artikel 39 van richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna : de Procedurerichtlijn).

*De verzoekende partijen verwijten de bestreden bepalingen de uit een als veilig beschouwd land afkomstige asielzoekers op discriminerende wijze het recht te ontzeggen op een daadwerkelijk beroep tegen de beslissing van de Commissaris-generaal om hun asielaanvraag te verwerpen en om te weigeren hun de subsidiaire bescherming toe te kennen.
(...)*

B.5.1. Zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens veronderstelt het bij artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens gewaarborgde recht op daadwerkelijke rechtshulp dat de persoon die een verdedigbare grief aanvoert die is afgeleid uit de schending van artikel 3 van hetzelfde Verdrag, toegang heeft tot een rechtscollege dat bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en om het gepaste herstel te bieden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk geoordeeld dat, « gelet op het belang dat [het] hecht aan artikel 3 van het Verdrag en aan de onomkeerbare aard van de schade die kan worden veroorzaakt wanneer het risico van foltering of slechte behandelingen zich voordoet [...], artikel 13 eist dat de betrokkene toegang heeft tot een van rechtswege opschortend beroep » (EHRM, 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66; zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en

Griekenland, § 293; 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, §§ 134 en 156; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 92).

B.5.2. Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens moet het beroep dat openstaat voor de persoon die een schending van artikel 3 aanklaagt, een « aandachtige », « volledige » en « strikte » controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107).

B.6.1. Het instellen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, van het annulatieberoep dat bij artikel 39/2, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 openstaat tegen de beslissing tot niet-inoverwegingneming die de Commissaris-generaal heeft genomen aangaande een aanvraag tot het verkrijgen van asiel en van de subsidiaire bescherming ingediend door een persoon afkomstig uit een land opgenomen in de lijst van veilige landen die is vastgesteld door de Koning, schorst de beslissing van de Commissaris-generaal niet.

B.6.2. Het annulatieberoep impliceert overigens een onderzoek van de wettigheid van de beslissing van de Commissaris-generaal op grond van de elementen waarvan die overheid kennis had op het ogenblik dat zij uitspraak deed. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, wanneer hij dat onderzoek uitvoert, derhalve niet ertoe gehouden de eventuele nieuwe bewijselementen die de verzoeker hem voorlegt, in overweging te nemen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is evenmin ertoe gehouden om, teneinde de wettigheidstoetsing uit te voeren, de actuele situatie van de verzoeker te onderzoeken, met andere woorden op het ogenblik dat hij uitspraak doet, ten opzichte van de situatie die gold in zijn land van herkomst.

B.6.3. Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat het annulatieberoep dat overeenkomstig artikel 39/2, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 kan worden ingesteld tegen een beslissing tot niet-inoverwegingneming van de aanvraag tot het verkrijgen van asiel of van de subsidiaire bescherming, geen daadwerkelijke rechtshulp is in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

B.7. Om na te gaan of die bepaling is geschonden, dient evenwel rekening te worden gehouden met alle beroepen waarover de verzoekers beschikken, met inbegrip van de beroepen die het mogelijk maken zich te verzetten tegen de tenuitvoerlegging van een maatregel tot verwijdering naar een land waar, luidens de grief die zij aanvoeren, een risico bestaat dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens te hunnen aanzien zou kunnen worden geschonden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft immers herhaaldelijk geoordeeld dat « het geheel van de door het interne recht geboden beroepen kan voldoen aan de vereisten van artikel 13, zelfs wanneer geen enkele daarvan op zich daaraan helemaal beantwoordt » (zie met name EHRM, 5 februari 2002, Čonka t. België, § 75; 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 53; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 99).

B.8.1. Wanneer de tenuitvoerlegging van de maatregel tot verwijdering van het grondgebied imminent is, kan de asielzoeker die het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot niet-inoverwegingneming van zijn aanvraag, tegen de verwijderingsmaatregel een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid instellen overeenkomstig artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980. Krachtens artikel 39/83 van dezelfde wet kan de gedwongen uitvoering van de verwijderingsmaatregel pas op zijn vroegst plaatshebben vijf dagen na de kennisgeving van de maatregel, zonder dat die termijn minder dan drie werkdagen mag bedragen. Wanneer de vreemdeling reeds een gewone vordering tot schorsing had ingesteld en de uitvoering van de verwijderingsmaatregel imminent wordt, kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen, verzoeken dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo snel mogelijk uitspraak doet. Na ontvangst van dat verzoek kan niet meer worden overgegaan tot de gedwongen tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel (artikelen 39/84 en 39/85 van dezelfde wet).

B.8.2. Bij meerdere arresten gewezen in algemene vergadering op 17 februari 2011 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld dat, opdat die vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid overeenkomstig de vereisten van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens zou zijn, de bepalingen van de wet van 15 december 1980 in die zin moesten worden geïnterpreteerd dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die binnen de termijn van vijf dagen na de kennisgeving van de verwijderingsmaatregel is ingesteld, de

tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel van rechtswege opschort totdat de Raad zich uitsprekt. Bij dezelfde arresten heeft de Raad eveneens geoordeeld dat het beroep, ingesteld buiten de opschortende termijn van vijf dagen, maar binnen de termijn bepaald in artikel 39/57 van de wet van 15 december 1980 om een annulatieberoep in te stellen, namelijk 30 dagen, de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel waarvan de uitvoering imminent is, eveneens van rechtswege opschort (RVV, 17 februari 2011, arresten nrs. 56.201 tot 56.205, 56.207 en 56.208).

B.8.3. Die uitbreiding van de schorsende werking van het instellen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid vloeit evenwel niet voort uit een wetswijziging, maar wel uit rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de verzoekers, ondanks het gezag van die arresten, niet de waarborg kunnen hebben dat de administratie van de Dienst Vreemdelingenzaken haar praktijk in alle omstandigheden aan die rechtspraak heeft aangepast. In dat opzicht dient eraan te worden herinnerd dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens herhaaldelijk heeft verklaard dat « de vereisten van artikel 13, net als die van de andere bepalingen van het Verdrag, moeten worden beschouwd als een waarborg, en niet gewoon als een bereidwilligheid of een praktische regeling; dat is een van de gevolgen van de voorrang van het recht, een van de grondbeginselen van een democratische maatschappij, inherent aan alle artikelen van het Verdrag » (EHRM, 5 februari 2002, Čonka t. België, § 83; 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66). Het heeft eveneens gepreciseerd dat « de daadwerkelijkheid [van het beroep] vereisten inhoudt inzake de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de beroepen, zowel in rechte als in de praktijk » (EHRM, 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, § 150; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 90).

B.8.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beslist overigens enkel tot de schorsing van de verwijderingsmaatregel onder de drievoudige voorwaarde dat de verzoekende partij de uiterst dringende noodzakelijkheid van de situatie aantoont, dat zij minstens een ernstig vernietigingsmiddel aanvoert en dat zij een risico van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel bewijst.

Het ernstige middel moet de vernietiging van de betwiste handeling kunnen verantwoorden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat in die context met andere woorden in beginsel over tot een duidelijke controle van de wettigheid van de verwijderingsbeslissing, controle die hem niet ertoe verplicht om, op het ogenblik dat hij uitspraak doet, rekening te houden met de nieuwe elementen die de verzoeker zou kunnen voorleggen of met de actuele situatie van die laatstgenoemde wat betreft de eventuele ontwikkeling van de situatie in zijn land van herkomst.

B.8.5. De Ministerraad geeft aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, op het ogenblik dat hij bij uiterst dringende noodzakelijkheid uitspraak doet, rekening kan houden met nieuwe elementen om het risico van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens bij verwijdering naar het land van herkomst van de aanvrager, te evalueren. Er zij opnieuw opgemerkt dat die praktijk zou voortvloeien uit een zekere rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat de verzoekers dus geenszins de waarborg hebben dat de nieuwe bewijselementen of de ontwikkeling van de situatie in overweging zullen worden genomen door de Raad. Artikel 39/78 van de wet van 15 december 1980, dat bepaalt dat de annulatieberoepen worden ingediend volgens de modaliteiten bepaald in artikel 39/69, dat betrekking heeft op de beroepen met volle rechtsmacht inzake asiel, geeft immers uitdrukkelijk aan dat de bepalingen van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, die betrekking hebben op het aanvoeren van nieuwe elementen, niet van toepassing zijn op de annulatieberoepen. Evenzo is artikel 39/76, § 1, tweede lid, van dezelfde wet, dat preciseert onder welke voorwaarden de nieuwe elementen worden onderzocht door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die in het contentieux met volle rechtsmacht zitting heeft, niet van toepassing op de Raad wanneer hij de annulatieberoepen onderzoekt.

B.8.6. Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid geen daadwerkelijke rechtshulp is in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Bijgevolg ontzegt artikel 39/2, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 de asielzoekers die uit een veilig land afkomstig zijn en wier aanvraag het voorwerp uitmaakt van een beslissing tot niet-inoverwegingneming, daadwerkelijke rechtshulp in de zin van die bepaling.

B.9.1. Artikel 2 van de wet van 15 maart 2012 voert dus een verschil in behandeling in, ten aanzien van het recht op een daadwerkelijk beroep tegen een beslissing tot verwerping van de asielaanvraag en tot weigering om de subsidiaire bescherming toe te kennen, tussen de daarin beoogde asielzoekers en de andere asielzoekers die, tegen de beslissing tot verwerping van hun aanvraag, een schorsend beroep

kunnen instellen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die, om daarvan kennis te nemen, over een bevoegdheid met volle rechtsmacht beschikt.

B.9.2. Het Hof moet nagaan of dat verschil in behandeling redelijk verantwoord is, hetgeen inhoudt dat het berust op een objectief en relevant criterium en het evenredig is met het nagestreefde doel.

B.10.1. Het verschil in behandeling berust op het criterium van het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit heeft of, wanneer hij staatloos is, van het land waarin hij zijn gewoontelijke verblijfplaats had alvorens op het grondgebied aan te komen. Dat criterium is objectief.

B.10.2. Artikel 23, lid 4, van de Procedurerichtlijn bepaalt :

« De lidstaten kunnen voorts bepalen dat een behandelingsprocedure overeenkomstig de fundamentele beginselen en waarborgen in hoofdstuk II voorrang krijgt of wordt versneld indien :

[...]

c) het asielverzoek als ongegrond wordt beschouwd :

i) omdat de asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst in de zin van de artikelen 29, 30 en 31 van deze richtlijn, of

ii) omdat een land dat geen lidstaat is als veilig derde land voor de asielzoeker wordt beschouwd, onverminderd artikel 28, lid 1, of

[...] ».

B.10.3. Uit die mogelijkheid vloeit voort dat « de nationaliteit van de verzoeker een factor is die in aanmerking kan worden genomen als rechtvaardigingsgrond voor de behandeling bij voorrang of de versnelde behandeling van een asielverzoek » (HvJ, 31 januari 2013, C-175/11, H.I.D. en B.A., punt 73).

B.10.4. Hieruit vloeit evenwel niet voort dat, door te voorzien in een behandeling bij voorrang of een versnelde behandeling van de asielaanvragen ingediend door personen afkomstig uit bepaalde als veilig beschouwde landen, de lidstaten die asielzoekers de « fundamentele waarborgen » zouden kunnen ontzeggen die zijn ingevoerd door de Procedurerichtlijn of door de « basisbeginselen » van het Europees recht.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft immers geoordeeld :

« Niettemin moet worden gepreciseerd dat, om discriminatie te vermijden tussen de verzoeken van asielzoekers van een welbepaald derde land die bij voorrang worden behandeld en die van staatsburgers van andere derde landen die volgens de gewone procedure worden behandeld, deze procedure bij voorrang de asielzoekers van de eerste categorie niet de waarborgen mag ontzeggen van artikel 23 van richtlijn 2005/85, die voor alle soorten procedures gelden » (ibid., punt 74).

B.10.5. Het recht op een daadwerkelijk beroep, gewaarborgd bij artikel 47 van het Handvest en bij artikel 39 van de Procedurerichtlijn, aangehaald in B.4.3 en B.4.4, behoort tot de « basisbeginselen » en de « fundamentele waarborgen » die zijn ingevoerd bij de richtlijn.

In dat opzicht heeft het Hof van Justitie geoordeeld :

« Bijgevolg zijn de beslissingen waartegen de asielzoeker overeenkomstig artikel 39, lid 1, van richtlijn 2005/85 beroep moet kunnen instellen, de beslissingen die een afwijzing van het asielverzoek inhouden om redenen ten gronde of, in voorkomende gevallen, om formele of procedurele redenen die een beslissing ten gronde uitsluiten » (HvJ, 28 juli 2011, C-69/10, Samba Diouf, punt 42).

B.10.6. De beslissing tot niet-inoverwegingneming van de asielaanvraag die is ingediend door een uit een veilig land afkomstige asielzoeker houdt effectief de verwerping van de asielaanvraag in en valt bijgevolg onder de categorie van beslissingen waartegen een daadwerkelijk beroep moet openstaan.

B.10.7. Het recht op een daadwerkelijk beroep erkend bij artikel 47 van het Handvest moet, met toepassing van artikel 52, lid 3, ervan, worden gedefinieerd met verwijzing naar de betekenis en de draagwijdte die het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eraan geeft. Het veronderstelt bijgevolg eveneens dat het beroep schorsend is en een strikt en volledig onderzoek van de grieven van de verzoekers door een autoriteit met een bevoegdheid met volle rechtsmacht mogelijk maakt.

Het recht op een daadwerkelijk beroep zoals gewaarborgd in het asielcontentieux bij artikel 39 van de voormelde richtlijn is overigens niet van toepassing op de maatregel tot verwijdering van het grondgebied, maar wel op de beslissing tot verwerping van de asielaanvraag. Hieruit vloeit voort dat het een onderzoek veronderstelt, niet alleen van de grief afgeleid uit het risico van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens in geval van uitzetting van de verzoeker naar een land waar dat risico bestaat, maar eveneens van de grieven afgeleid uit de schending van de

bepalingen met betrekking tot de toekenning van de status van vluchteling of van de subsidiaire bescherming.

B.11. Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat het verschil in behandeling, ten aanzien van de mogelijkheid om een daadwerkelijk beroep in te stellen tegen de beslissing die een einde maakt aan de asielprocedure, onder asielzoekers naargelang zij al dan niet afkomstig zijn uit een veilig land, berust op een criterium dat niet wordt toegestaan door de Procedurerichtlijn en dat derhalve niet relevant is.

B.12. Ten slotte dient te worden opgemerkt dat de maatregel die het enkel mogelijk maakt een annulatieberoep in te stellen tegen de beslissing die een einde maakt aan de asielprocedure voor de categorie van uit een veilig land afkomstige asielzoekers, in elk geval niet evenredig is met het doel van snelheid, omschreven in B.2.1, waarnaar de wetgever streeft. Immers, dat doel zou kunnen worden bereikt door, in die hypothese, de termijnen voor het instellen van het beroep met volle rechtsmacht in te korten, waarin de wet overigens reeds voorziet voor andere gevallen.

B.13. Het enige middel is gegrond. Artikel 2 van de wet van 15 maart 2012 dient te worden vernietigd.” (Arrest Grondwettelijk Hof van 16 januari 2014 – arrest nr. 1/2014, eigen onderlijning, verzoekende partijen zetten vet)

Door slechts te voorzien in een mogelijkheid om een annulatieberoep in te dienen beschikt de verzoekende partij niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel. Dat deze procedure niet voldoet aan art. 13 EVRM werd recent bevestigd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak Josef v. België. De hierboven vermelde wetsbepalingen zijn dan ook zonder meer geschonden.”

3.2.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar derde middel aangeeft van oordeel te zijn dat zij niet kan beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel, doch hiermee niet aantoonbaar dat de bestreden beslissing is genomen met miskennis van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen of dat er sprake is van overschrijding of afwending van macht. Verzoeksters kritiek laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is aangetast door enig gebrek dat aanleiding kan geven tot de vernietiging van deze beslissing.

De in het tweede middel aangevoerde grief omtrent het ontbreken van een daadwerkelijk rechtsmiddel is dan ook niet dienstig.

3.2.2.2. Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoekster de facto de kans kreeg om haar middelen aan de Raad ter kennis te brengen en te laten onderzoeken. Bij de bespreking van de eerste twee middelen is ook gebleken dat verzoekster geen schending van een rechtsnorm aannemelijk maakt.

Verzoeksters standpunt dat zij niet over een effectief rechtsmiddel kon beschikken en dat artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten zijn geschonden mist dan ook feitelijke grondslag.

3.2.2.3. De uiteenzetting van verzoekster laat voorts niet toe een schending van de motiveringsplicht vast te stellen.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK